Байрон.

Мій дух стемнів, але ще, знай,
я чути арфи не оглух,
і звуки сиплються нехай
у мовчазну жадібність вух.
І як надія в серці є,
то знов відчує силу чар,
і скотиться сльоза й заллє
у мізку розпачу пожар.

Та радости в гру не пусти,
а хай гуде понурий гук,
щоб я, заплакавши, вже стих,
аби не луснути від мук.
І дум, безсонниць, — досхочу,
і порятунку не найду,
тому, співаче, дай плачу,
а то я нагло пропаду!